

LA MUNTANYA MÀGICA DEL PEDRAFORCA

(Gósol i Saldes - Berguedà)

Llegenda per Raül Puga i Fernández

Dibuixos per Aina Soria Sala

Poblacions	Gósol i Saldes
Comarca	Berguedà
Temàtica	Mite, amor, amistat
Edats recomanades	Ed. Infantil (2n cicle), C. Inicial, C. Mitjà
Llegenda documentada	No. Hi ha altres llegendes sobre el Pedraforca que sí estan documentades.

No us heu preguntat mai per què tothom diu que el Pedraforca és una muntanya màgica? No us heu preguntat mai per què té aquella forma tan peculiar i alhora misteriosa? No feu cas al que diguin els llibres de text o els atles de geografia, perquè la història que ara coneixereu és molt més bonica i més fidel a la realitat.

Temps era temps, a l'Alt Berguedà només vivien alguns pagesos en masies que es comptaven amb els dits d'una mà. Aquella part del Pre-Pirineu només tenia muntanyes qualsevol amb boscos qualsevol. Totes les muntanyes eren exactament iguals: arrodonides en el seu cim, ni altes ni baixes, i vestides de pinedes de pi roig i molts animalons que hi feien vida. Però aquesta només era l'aparença...

Al bell mig del cim d'una d'aquestes muntanyes, hi havia dues cases de difícil accés. A la primera d'elles, de parets gruixudes i fermes, de color terrós, vivia la Bruixa Caterina. A la segona, de parets ben altes i finestrals lluminosos, hi vivia la Fada Violeta. Entre les dues cases, hi havia espai per a un jardí ple de plantes medicinals pels seus conjurs i un hort que servia per a abastir-se durant tot l'any.

Totes dues eren maques, elegants, amb una gran veu per cantar i molt intel·ligents. Però per sobre de tot, eren les millors amigues que hi havia sobre la faç de la Terra. Cada dia esmorzaven juntes, dinaven juntes i sopaven juntes. Només es separaven per estudiar els seus llibres màgics, preparar els seus beuratges i, és clar, dormir.

La Bruixa Caterina i la Fada Violeta van fer vida normal durant segles i segles; ja se sap, fades i bruixes viuen per sempre. Preparaven encanteris d'amor per a les persones que el necessitaven, curaven epidèmies que assolaven a banda i banda del Cadí-Moixeró i s'amagaven de totes les persones que creien que els éssers màgics com elles eren dolents per naturalesa. Mai no van tenir cap

problema i la seva amistat cada cop era més i més forta, però el destí els hi tenia preparada una dura prova.

Un dia qualsevol, aparegué per aquelles terres un llenyataire jove i atractiu, ben plantat. Tenia els cabells llargs i negres, una barba espessa, però suau; i uns músculs ben curts de treballar de sol a sol. Es va instal·lar en una casa de fusta que ell mateix s'havia construït a la falda de la muntanya on les dues amigues vivien. La Bruixa Caterina i la Fada Violeta van observar els seus moviments durant dies i dies. El llenyataire, que es deia Pep, es llevava ben d'hora al matí per anar a buscar llenya i fustes ben fortes per a les llars de la vora. Tornava sempre al capvespre carregant un farcell ple de fustes preparades per al foc. Ja a les nits, podien veure la seva silueta que es gronxava en un balancí per la finestra encara il·luminada per les espelmes.

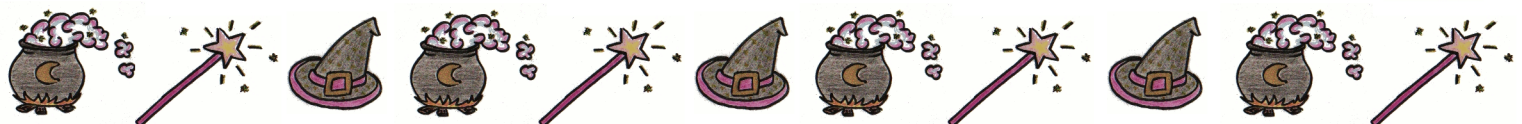
I què passa quan algú sent tanta curiositat per una altra persona? Que s'hi sent atret... Tant la Bruixa Caterina com la Fada Violeta van enamorar-se d'en Pep el Llenyataire. Va ser d'aquesta manera que van presentar-se-li un cop a casa seva i des d'aquell moment li van anar fent visites cada setmana. Al principi, hi anaven totes dues juntes; però poc a poc van començar a anar d'una en una. És clar, totes dues sabien que la seva amiga també se sentia atreta per en Pep.

El nostre llenyataire tenia un gran cor, ple de bondat i de bones intencions, però havia d'escollir entre una d'elles. Tenia una preocupació al cap que li va durar mesos i, segons qui explica aquesta història, també anys. Ell volia continuar sent amic de totes dues, però la veritat era innegable: s'havia enamorat de la Bruixa Caterina.

Una nit de lluna plena, en Pep portà la Bruixa Caterina a fer un passeig per un camí il·luminat tènueament per la lluna, les estrelles i alguna cuca de llum. Van aturar-se en una clariana on el llenyataire havia deixat aquella mateixa tarda un ram de roses ben roges. La Caterina el collí de terra i olorà les flors. Era una olor suau i dolça com l'amor. Entre les roses, va trobar una nota escrita a mà que deia:

"Entre roses i alzines,
Pinedes i conjurs;
Oh! Bruixa Caterina,
Jo sols t'estimo a tu!"

Tot va passar molt ràpid des d'aquell dia. El Pep i la Bruixa Caterina van casar-se a les poques setmanes. Van convidar la gent que vivia a les masies del voltant i tothom va acudir ben alegre a aquella cerimònia. Tothom, tret de la Fada Violeta, que continuava enamorada del Pep i no es feia a la idea que es casés amb la seva millor amiga. Era una cerimònia que oficià la persona més vella i sàvia de l'Alt Berguedà, una anciana de més de cent anys d'edat que havia

sobreviscut a guerres, plagues i èpoques de males collites. I just en el moment que el Pep el Llenyataire i la Bruixa Caterina anaven a besar-se, la Fada Violeta s'aixecà de la seva cadira i exclamà:

“Espurnes i centelles, llamps, trons i tempestes,
Que aquesta bruixa pateixi mil pestes!”

La gent quedà en silenci mentre que la canalla esclatà en plors i crits. Mentrestant, la cara de la Bruixa Caterina es començà a arrugar con un paper al foc, li naixeren taques fosques, dues berrugues a cada galta i els cabells se li tornaren tots blancs. La Fada Violeta ja havia marxat quan la transformació havia acabat. El Pep i la Caterina van plorar abraçats sense entendre què havia passat.

Malgrat això no els va separar. Quan l'amor és real, importen els sentiments i no pas l'aspecte físic; perquè els primers es mantenen sempre fermes, mentre que el segon canvia amb el pas dels anys. Així doncs, el Pep el Llenyataire i la Bruixa Caterina van refermar el seu amor dia rere dia, però es sentien molt incòmodes de viure al costat de la Fada Violeta. Havien estat molt amics, però allò que havia fet era molt lleig. Visqueren així fins que, una nit tranquil·la, la Bruixa Caterina li digué al Pep:

-Què et sembla si marxem a viure a un altre lloc? – Però la mirada del Pep es va entristir.

-Jo no vull marxar d'aquí, Caterina. Aquí tinc els amics, em guanyo bé la vida com a llenyataire i vivim a un lloc molt tranquil. – La Bruixa Caterina restà uns minuts en silenci mentre la llenya crepitava a la llar de foc. De sobte, tingué una nova idea.

-Crec que podem marxar d'aquí sense marxar d'aquí. – El Pep, que no entenia què volia dir amb allò, es va encongir d'espatlles i va esperar que la Bruixa Caterina continués explicant. – Deixa'm la teva destal, corre!

El Pep corregué a buscar-la al jardí i quan hagué tornat a l'habitació, la Bruixa Caterina ja estava preparant una poció dins una gran perola. Minuts després, quan ja havien bullit ingredients com arrel de mandràgora, dent de drac o llàgrimes d'unicorn, van submergir a la poció la destal del Pep. Esperaren una bona estona que es refredés el líquid i la tragueren. No semblava que hagués canviat per fora, però realment era una destal completament diferent.

Sense dir ni mot, la Bruixa Caterina agafà pel braç al Pep i el tragué a fora. Quan ja eren a dins de l'hort, li digué:

-Aquí. Colpeja aquí amb totes les teves forces...

La Bruixa Caterina estava plorant de tristesa, de melangia o d'anhel, les llàgrimes són sempre tan misterioses... El Pep no s'ho rumià dues vegades. Aixecà la destrat per sobre del seu cap i la deixà caure sobre el terra de la muntanya.

I així fou com la muntanya quedà partida pel mig i té ara forma de forca. I no només això! El cop del Pep fou tan fort que tots els arbres de la zona volaren pels aires i la muntanya quedà nua. Des de llavors, aquella muntanya ja no era com les altres muntanyes: ni era rodona ni tenia arbres al seu cim... O millot dit, als seus dos cims! Ara era una muntanya de pedra i amb forma de forca. Així doncs, les generacions futures la començaren a anomenar Pedraforca i és com li diem encara avui dia.

Encara us pregunteu què va passar amb el Pep el Llenyataire, la Bruixa Caterina i la Fada Violeta? L'enuig no dura per sempre i tant el Pep com la Caterina van acabar per perdonar la Violeta. I és que no hi ha mal que pugui desfer una amistat. Després del cop de destrat, la casa de la Bruixa Caterina va quedar a un dels cims i la casa de la Fada Violeta, a l'altre. Un cop fetes les paus, cada diumenge es visitaven mútuament i dinaven junts. Encara avui dia es continuen visitant setmana rere setmana. El Pep, però, ja fa segles que va morir, perquè només els éssers màgics viuen per sempre més...

